

Петя Дубарова

Мои часове

Една звезда – светлинна и далечна,
отчупи се и блъсна се в безкрая,
погребя я морето сиво млечно
и вятър се опита да излае.

Една вълна, изваяна от мрака,
обиди се за нещо на прибоя,
отиде си, остави го да чака,
разяждан сам от самотата своя.

Една луна – простряна длан от злато –
пречупва очертания в тъмите,
мътнее като посивяло лято
и глъхнат кратери в плътта и скрити.

В такива часове на радост своя
във амфора старинна се превръщам,
защото вятъра, луната-длан, прибоя
във своята дълбочина поглъщам.

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6058>]